ANUL VII. - No. 9
1 Martie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu: Comunismul, un aspect al primejdiei jidoveşti.
Gh. Sion: Două măsuri în aplicarea legii.
Gh. Cârlan: In legătură cu impozanta adunare a L. A. N. C. la Rădăuţi
G. Chicinaşiu: In ţara noastră.
Şt. Dumitru: Cum e sprijinit un Jidan străin . . .
L. A. N. C. — Bucureşti.
N. Mucichescu-Tunari: Congresul dela Rădăuţi şi întrunirea Ceferiştilor din Bucureşti.
O indicaţie necesară.
V Lăzărescu: Un specimen al corupţiei — Akiba Glasner.
V. L.: Cine trage sabia, de sabie va pieri.
Francmasonerie şi demnitate.
I. Berinde: Maramureşul şi minorităţile.
S. Plavie: Nihae.
L. A. N. C. — Bihor
V. Botezat: Exerocherie Jidovească.
O Jidancă din Ungaria despre Jidanii din Ardeal
Sub firma băncii Jidanului Blank.
Asociaţia studenţilor români din Paris (?)
Dr. I. Livezan: Scrisoare deschisă dlui Ministru de Interne.
Congresul L. A. N. C. — Storojinet.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

© BCU CLUJ

ANUL VII. — Nr. 9 Cluj, 1 Martie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Comunismul, un aspect al primejdiei jidovești.

Comunismul nu este o doctrină politică, pornită dintr'o concepţie, cinstit, deci dezinteresat făurită. Comunismul aşa cum îl cunoaşte lumea din experienţa sovietică, este operă de distrugere continuă săvârşită de Jidani, pentru ca după ce vor fi zdrobit ultima rezistenţă, să ia ei frânele puterii.

Rezistenţa vine din partea oamenilor şi mai ales a instituţiilor vechiului regim. Aşadar, aceşti oameni trebue suprimaţi; zis şi făcut: au asasinat, Jidanii, toată clasa intelectuală a Rusiei, pentru ca mulţimea dela sate şi oraşe să rămână fără conducători de baştină.

Ceea ce au făcut în Rusia prin violenţă, fac în celelalte ţări prin mijlocul perfid al presei ce le stă la dispoziţie; şi anume, răstoarnă sistematic ierarhia valorilor, spre a ajunge la putere, nu cei capabili, nu cei corecţi, nu cei cu simţ autohton, ci ticăloşii, netrebnicii şi demagogii, aşa cum au isbutit să aducă la putere în România partidul naţional-ţărănist în Noemvrie 1928.

Al doilea isvor de rezistenţă, contra valului comunist, sunt instituţiile pe care se întemeiază şi s'a desvoltat societatea omenească de când, prin sforţări milenare, a ieşit din stadiul barbariei.

Aceste instituţii sunt trei: *familia*, *proprietatea* şi *religia*.

Pe fiecare din aceste aşezăminte străvechi, comunismul jidovesc le-a distrus în Rusia:

Familie nu mai există; femeia nu mai are stabilitatea de soţie, nici îndeletnicirea de mamă. Este comunizată pentru bărbaţi şi despărţită de proprii ei copii, cari dela vârsta de un an sunt luaţi dela sânul mamei şi crescuţi colectiv în stabilimente publice.

Proprietate imobiliară nu mai există, sub formă individuală: s'a comunizat în sensul, că fostul proprietar a devenit un simplu lucrător, plătit cu un salariu, ce reprezintă minimum de *mizerabilă* existenţă, şi obligat, cu sancţiunea de a fi împuşcat, să muncească pentru comunitate. Proprietarul liber a devenit un *rob societic*. Comunismul în agricultura rusească a introdus regimul sclaviei de jos, întregită cu tirania sângeroasă de sus. In felul aceasta, toată lumea muncitoare s'a proletarizat, devenind o turmă flămândă şi demoralizată sub puterea necontrolată a conducătorilor. Cine sunt aceşti conducători? îi ştim cu toţii: *ori Jidani de baştină, ori slugi jidovești.*

Religia nu mai există. Acest suport moral, isvor de mângâiere, de speranţă şi credinţă în mai bine, l-au suprimat Jidanii.

Crezi, iubite cititor, că aceste trei instituţii sunt considerate, de reformatorii comunişti, adică de Jidani, ca adevărate piedici stând în calea fericirii colective? Crezi că domneşte buna credinţă a reformatorului fanatic, ce luptă năpraznic cu o indestructibilă şi inalterabilă sinceritate pentru idealul său? Nu amice, te înşeli amar, căzând în ispita unor asemenea presupuneri!

Jidanul a desfiinţat *Familia* creştină, de peste Nistru, cum de altfel se străduește să o distrugă şi aiurea; dar în neamul său o păzeşte, o susţine şi o întăreşte, pe măsură ce o distruge la goimi.

Jidanul a desfiinţat *Proprietatea* individuală peste Nistru, cum de altfel încearcă să-i distrugă bazele şi aiurea; dar în neamul său o păzeşte, o susţine şi o sporeşte deposedând pe goimi, în profitul rassei lor. Ei sunt comunişti spre a distruge acest isvor de putere, pentru ca pe cale revoluţionară să-l ia în stăpânire. Comunişti *pentru alţii*, Jidanii sunt stăpânii aurului din bănci, sunt proprietari de imobile preţioase, şi de acţiuni rentabile în toate întreprinderile, unde creştinii lucrează ca robii, spre a le spori averea.

Jidanii au desfiinţat *Religia* peste Nistru, cum de altfel încearcă şi aiurea, prin secte religioase şi batjocorirea infamă a slujitorilor altarului; dar în neamul lor o păstrează intactă, o susţin şi o întăresc pregătindu-se, prin Sinagogă, la acea disciplină severă, pe care o socotesc necesară în ziua când vor fi distrus orice putere de rezistenţă, în societatea creştină.

Iată, iubite cititor, întinderea şi adâncimea hipocriziei jidoveşti: Jidanul este *comunist* pentru altul şi *individualist* pentru el şi rassa lui; este *ateu* pentru creştini, şi *habotnic credincios* pentru el şi rassa lui; este *internaţional* pentru alţii şi *naţionalist* intransigent pentru el şi ai lui; este *revoluţionar* pentru alţii, dar *conservator* nesguduit pentru el şi rassa lui; este *modernist* pentru alţii, dar supus *orbeşte tradiţiei* din rassa lui.

Cere altora *toleranţă* şi este cea mai *intolerantă* fiinţă din câte a cunoscut istoria: dovadă purtarea dictaturii jidoveşti în Rusia. Cere libertatea presei, spre a rătăci opinia publică, spre a calomnia, spre a distruge coheziunea sufletească şi energia morală a poporului, unde s'a încuibat; dar exercită cea mai sălbatică cenzură, cu sancţiunea pedepsei capitale, în Rusia sovietică, pentru ca lumea să nu afle toate crimele, toate jafurile, toate nelegiuirile de cari s'a făcut vinovat neamul lui Iuda, dela instalarea triumviratului jidovesc (Trozki—Zinoviev—Kamenev) *Braunstein—Apfelbaum—Rosenberg*, până în zilele noastre.

In această privinţă domneşte conspiraţia infamă a tăcerii, — şi deci existenţa complicităţii — a întregii prese jidoveşti din lume, care află imediat şi trâmbiţează, *urbi et orbi*, că un Jidan ar fi fost maltratat în România, dar nu află, nu ştie, nu descoperă, nu denunţă nimic din ce se petrece în Rusia, deşi toată presa mondială, stăpânită de Jidani, dispune de toate agenţiile de informaţie depe glob!

Iată infama ticăloşie, a conducătorilor jidani din presă de pretutindeni, cari nu găsesc nici un cuvânt de protestare contra faptelor

© BCU CLUJ

săvârşite de consângenii lor.

De ce? *Pentrucă Jidanii le comit; şi pentrucă neamului jidovesc profită.*

Şi atunci, orice consideraţie de umanitate, de moralitate, de dreptate, dispare în conştiinţa neamului hipocrit şi crud, care astăzi impune lumii creştine tăcere asupra crimei comuniste, după ce a încătuşat-o prin stăpânirea aurului, stors prin fraudă şi sânge, din patrimoniul popoarelor creştine.

Şi totuşi mai sunt naivi, cari cred în dezinteresarea şi înalta menire socială a comunismului!

Deşteptaţi-vă, rătăciţilor: sunteţi pradă amăgirii jidoveşti!

Comunismul este arma specifică, cea mai distrugătoare, a coexistenţei Jidanilor printre noi.

Concluzia: Trebue scoşi din mijlocul societăţii europene; şi atunci, ca prin farmec acţiunea comunistă va înceta.

I. C. CĂTUNEANU.

Două măsuri în aplicarea legii.

Am văzut cu durere cum cei 2 preoţi din Borşa au fost aruncaţi în închisoare şi-au stat astfel nejudecaţi 6 luni. Am văzut cum au fost pe nedrept acuzaţi, am văzut cum Jidanii şi jidoviţii fără conştiinţă şi fără nici un cuget i-au batjocorit.

A ţinea luni întregi pe un acuzat şi în urmă să se vadă că nu au nici o vină, aceasta e cea mai mare nedreptate.

In viaţa mea am văzut pe marele tribun al poporului *N. Fleva* închis la Văcăreşti; pe marele patriot *Nicolae Filipescu*, închis şi condamnat; pe un fost magistrat *E. Mavrocordat*, condamnat la o lună închisoare..., fiindcă pălmuise pe ministrul de justiţie depe atunci pe *N. Voinov*; pe jurnalistul *G. Panu*, condamnat la un an închisoare... etc. Şi nimărui nu i-a trecut prin gând, că aceste pedepse sunt infamante....

Când însă, aci în Clujul românesc, tronează puterea minoritară şi mai ales puterea jidovească şi străinii comit fapte infamante, cari sunt pedepsite nu numai de codul penal, dar şi de cele mai elementare principii de morală, — fapte condamnate de opinia publică — şi cari revoltă pe toţi acei ce au un pic din sentimentul onoarei, *aici aceste fapte sunt chiar păsuite;* se iau măsuri blajine.... măsuri îngăduitoare....

Primul rabin Akiba Glasner, care este capul religiei jidoveşti din Cluj e prins în flagrant delict de mituire. Se ştie că mituirea e cel mai greu delict în ceea ce priveşte dovedirea.... Trebuie să ai pe lângă cinste, şi multă dibăcie, pentru ca să-l poţi descoperi.

Şeful moralităţii jidoveşti se duce fără ruşine şi cu o mare îndrăzneală, încearcă să corupă, prin mituire, Poliţia din Cluj. Este surprins asupra faptului, pe când număra 22 de mii de Lei unui înalt funcţionar dela poliţie. Fapt dovedit prin mai mulţi martori...

Rabinul este trimis la parchet, apoi judecătorului de instrucţie.

Lumea a rămas înmărmurită de cutezanţa acestui Jidan.

Imediat s'au adunat Jidovii înaintea tribunalului — ca lăcusta cea flămândă — 3—4 sute, şi voiau să terorizeze Justiţia. Nu ştiu ce împrejurări au intervenit, dar faptul real este că primul rabin corupător, peste o zi, este pus în libertate.

MĂ ÎNTREB, CÂND EŞTI ACUZAT DE CORUPERE PENTRU FAPT DOVEDIT, PENTRU CE TU JUSTIŢIE AI DOUĂ MĂSURI: preoţii din Borşa 6 luni de închisoare în prevenţie; primul rabin numai o zi. ACEASTA E DREPTATE? PENTRU CE ACESTE DOUĂ MĂSURI? E BINE? E MORAL?

Dacă primul rabin comite fapte înfamante, mă întreb, ce este în sufletul celorlalţi coreligionari ai lui... Fapte de genul acesta demoralizează lumea.

Rabdă, rabdă poporul, căci e bun şi blajin. Dar ferească Dumnezeu să-l ajungă cuţitul la os.

G. SION

Cetăţean de onoare al Clujului şi fost procuror la Curtea de Apel din Iaşi.

In legătură cu impozanta adunare a L. A. N. C. la Rădăuţi.

Puteam prezice cu un an înainte, ce va scrie presa jidovească şi jidovită, din întreagă ţara, asupra unei mari adunări de a Ligii Apărării Naţionale Creştine. Indiferent cine ar fi provocatorul, indiferent dacă ar fi stâlciţi în bătaie sute de săteni români nevinovaţi, de agenţii forţei publice, tot L. A. N. C. este de vină în faţa acestei prese înstrăinate.

Singur ziarul *„Universul"* a avut, cu ocazia adunării dela Rădăuţi, o atitudine obiectivă şi curat românească.

Ne-a mirat şi nu prea declaraţia d-lui *prof. Iorga*, în Parlament, care susţine că la Rădăuţi a fost o întrunire cu caracter revoluţionar şi că ofiţerii au fost loviţi în cap cu ciomegele, de ţărani; că s'a dat voie să se ţină întrunirea de către nişte agitatori fără conştiinţă, înebunind ţăranii ca să-şi bată joc de armată, supremul argument pentru păstrarea ordinei.

Cu părere de rău trebue să-i spunem d-lui Iorga, că stă sub influenţa anumitei prese, mai ales când e vorba să se răzbune pe dl. prof. Cuza. *Ca să falsifice însă în aşa hal un fapt cunoscut de zeci de mii de oameni, nu ne-am fi aşteptat.*

Dar pentru acei Români, cari doresc să afle adevărul asupra întrunirii L. A. N. C. dela Rădăuţi, mă simt dator să fac o dare de seamă asupra celor petrecute, înainte de deschidere, precum şi asupra modului cum a decurs această mare adunare.

Pornind, în dimineaţa zilei de 1 Februarie subsemnatul, din gara *Dorneşti*, spre Rădăuţi, cu D-nii *Dr. Trifu*, *prof. Huţan* şi *avocat Tcaciuc*, a fost anunţată siguranţa din Rădăuţi, să ne întâmpine. Am fost opriţi şi conduşi la poliţie, unde între altele ni s'a comunicat că congresul este oprit de ministerul de interne.

Prin oraş era pustiu, par'că era în timpul războiului. Cu deosebirea că acum nu se vedeau nici Jidani pe străzi, cari în vremea războiului rămân pe acasă. Să se ştie că Rădăuţii gem de Jidani.

Dela poliţie am plecat la d. *Robu* preş. L. A. N. C. — Rădăuţi, unde începuseră să sosească informatori de ai Ligii, că la întrările în oraş s'a concentrat oştire călări, care calcă în picioare fără nici o cruţare pe sătenii paşnici — în număr de zece până la douăsprezece mii — ce voiesc să vină la adunare, dar să ştim noi că ei tot vor străbate în oraş, căci nu înţeleg deco ar putea fi opriţi, când toate par-

© BCU CLUJ

tidele şi Jidanii îşi ţin adunări fără să-i împiedice nimeni.

Pela orele 10 au rupt cordoanele de armată, sătenii ce veniau pe şoseaua *Volovăţului*, în număr de peste una mie. Aceştia sunând din goarne adunarea, au trecut prin oraş şi le-au ajutat comunelor dela celelalte bariere, să poată răzbate până la locul de adunare. Armata a devenit mai furioasă, iar câţiva soldaţi cu pistrui pe faţă, dădeau anume caii unde era mulţimea mai deasă şi apoi îi învârtiau ca să loviască cu copitele. Aşi mai spune ceva aici, dar nu pot, deoarece am prea mult respect faţă de oştire. Poate vor înţelege D-nii comandanţi superiori, că-i timpul suprem să nu mai scadă prestigiul armatei, de gustul unor politicieni, cari le văd toate prin prizma partidului lor, desconsiderând interesele supreme ale ţării. Cu această ocazie a fost lovit şi studentul Popescu de un cal, în frunte, în centrul oraşului, nemai vorbind de sutele de săteni cu lovituri mai uşoare.

Nu au lipsit aici — deşi în luna Februarie — nici pompele cu apă sistem Bucureşti, cu cari şi-au bătut joc de săteni, udându-i până la piele.

Este de admirat populaţia românească a satelor, care a dat dovadă, de atâta răbdare, lovită şi stâlcită fiind din ordinul unei administraţii fără cap, care stă la discreţia Jidanilor, şi irită pe cel mai paşinic Român. Dar populaţia a mai arătat că nu înţelege să fie împiedecată de a lua parte la o adunare românească curată, când toate partidele îşi pot ţine adunările lor nesupărate de nimeni.

La ceasurile 12, erau adunaţi Românii, *în aşa număr cum nu se mai văzuse nicicând la vr'o întrunire politică în Rădăuţi*. Citind avocatul Tcaciuc telegrama de protest către M. S. Regele, contra barbariei nemaipomenite, ce s'a comis din ordinul prefecturii, soseşte comandantul militar şi procurorul, însoţit de deputatul Percec. Când l-a văzut mulţimea pe acest deputat, a început să strige ca la comandă: hotule! hotule! încât se auzia la chilometri. Mulţimea întindea mânile după el să-l sfâşie. Presedintele adunării d. Robu, s'a aruncat în mulţime, şi ajutat numai de forţa sa şi respectul ce i-l poartă populaţia, l-a condus la oarecare depărtare de adunare pe deputatul Percec care-şi pierdu-se conştiinţa. Numai în felul acesta s'a putut evita sfâşierea unui om neghiob, care a crezut că, după ce a făgăduit lucruri din stele, în opoziţie, iar de doi ani trăieşte în îmbuibare, poate să apară într'o adunare sub scutul parchetului şi al oştirii.

A început apoi discuţia între fruntaşii Ligii A. N. C., parchet şi comandamentul militar, dupăce se adunaseră atâtea mii de Români la un loc, cari, dacă s'ar fi încercat să fie împrăştiaţi, nu se ştie unde se opriau. De acest fapt îşi dădea seama şi parchetul şi armata, cari în definitiv nu purtau nici o vină la cele întâmplate. Ii citiam în faţă d-lui Colonel Stavrescu, fostul meu comandant în şcoala militară, amărăciunea de care era cuprins, din cauza situaţiei penibile depe urma unor politiciani fără scrupule.

S'a permis ţinerea adunării pe răspunderea noastră, luând cuvântul, d. Robu, Dr. Trifu, subsemnatul, prof. Huţan, av. Tcaciuc şi Bogdan. După aceasta întreaga *adunare a cerut depunerea jurământului* pe steag, plecând apoi fiecare comună *în coloană de marş, cu goarne şi cântând cântece naţionale* şi dând prin aceasta exemplu celor nevrednici, cari s'au cocoţat prin politică în fruntea jud. Rădăuţi, că sunt mai cuminţi şi că membrii Ligii A. N. C., chiar hărţuiţi, după cum am spus, *ştiu să păstreze ordine*.

Cu toate protestele partidelor şi ale Jidanilor, L. A. N. C. va continua să ţină întruniri în întreagă ţara, între cari următoarea va fi la Suceava, şi în scurt vom schimba gândurile jidoviţilor şi Jidanilor, cari zâmbesc când aud de un guvern al Ligii A. N. C.

Le vom da dovadă Românilor de bună credinţă, că suntem oameni serioşi şi că nu dorim conflicte cu organele însărcinate cu paza publică, amestecându-ne în fleacuri. Ca Români ţinem să nu fie stirbit prestigiul autorităţilor româneşti, întrucât scopul Jidanilor este ca *noi să ne încăierăm între olaltă*, să ne schinguim, iar *ei să râdă* cum se bat goii, pentru dânşii. Sperăm că autorităţile nu le vor da ocazie Jidovilor să râdă.

Repet că prin aceasta am ţinut să le dau Românilor cu dragoste de această ţară socoteală, ca martor ocular, de cele ce s'au petrecut la Rădăuţi, având tot dispretul pentru anumita presă şi acei cari se inspiră din ea.

Prof. GEORGE CÂRLAN
— fost deputat —
Preş. L. A. N. C. — Suceava.

In ţara noastră

Eri eram subjugaţii străinilor, cari ne persecutau în modul cel mai barbar! Azi: suntem uşoarele instrumente date în mâinile politicianilor şi menite ruginei. Azi pe pământul românesc, cu ochi pierduţi în zare, cauţi zadarnic sufletele de oţel ale Românului, „cu şapte vieţi în pieptu-i de aramă“....

Pretutindeni stăpâneşte imperiul fricei şi al întunericului. Este întunericul beznă ce stăpâneşte capetele plebei muncitoare, ameţită de vraja satanică a alcoolului ucigător şi lipsită de conştiinţa naţională. Până când oare este ursit neamului nostru, auzind să nu audă şi văzând să nu vadă? In văzul tuturor oamenilor de bine, ni se răpeşte tot ce avem mai scump în această sfântă ţară, având partea suspinului înecat şi murind cu dreptul în mână. Ce soartă amară este hărăzită Românului în ţara lui.

Ne năpădesc revistele şi cotidianele străine, precum năpădeşte buruiana, în primăvară, firicelul mititel al grâului de aur. Ne sfidează strălucirile aurului, smuls din comoara pământului românesc şi încăput pe mâini străine. Trist, cu ochi în lacrimi, priveşti cum pleacă dela noi, codrii martori ai vremurilor de bejenie şi de vitejie, precum pleacă toamna paserile călătoare şi cu ei pleacă pentru totdeauna şi freamătul lor fermecător.

Iar Guvernele stau nepăsătoare în faţa acestor lucruri. Nici un guvern nu s'a gândit, până în prezent, ca el să organizeze o administraţie capabilă, să înfăptuiască unirea sufletească a tuturor Românilor.

Pentru aceasta trebue, ca funcţionarii administrativi să fie Români şi adevăraţi slujitori ai dreptăţii. Nu ca până în prezent! Când toţi perciumaţii şi toate lichelele străine, sau înfipt în serviciile statului până în gradul cel mai înalt, având intrarea liberă.

Iar studenţimea creştină, partea cea mai mare, fără de nici un ajutor material, va privi întinderea albăstrie, căci de geaba bate la porţile diferitelor administraţii, cu speranţa că doar', doar' va găsi un mic serviciu, pe urma căruia să-şi mai îndulcească traiul vieţii; totul de geaba. Studenţii sunt lăsaţi să pribegească pe pieţele diferitelor o-

© BCU CLUJ

rase, fără de nici un ajutor, sbătându-se în mizeria cea mai mare posibilă. Ca dovadă ne sunt multele sanatorii, cari azi gem, fiind căptușite de corpurile bieților studenți români; cari din cauza mizeriei au ajuns tuberculoși, și cari poate pentru ultima dată au alergat în aceste locuri pentru a-și mai alina durerile, și apoi a-și da în liniște sufletul, în mâinile Atotputernicului.

Iată la ce-ar trebui să se mai gândească guvernul! Pentru ajutorarea acestor fii a acestei țări, căci în modul acesta țara n'ar mai pierde, atâtea vieți tinere, pe urma cărora ar putea să retragă reale foloase. Guvernele nici nu se gândesc la aceste lucruri, ba mai mult cât le stă în putință, împiedică.

Iată un caz! Mai în zilele trecute, un student, fiu al Munților Apuseni, a candidat la un mic post în orășelul *Iara*, din jud. *Turda*, unde fiind ales cu ananimitatea voturilor, și-a ocupat postul. După trei săptămâni de serviciu, primește rezultatul Prefecturii Turda: anularea procesului-verbal, fără nici un motiv, înlocuindu-l imediat cu o hâdoasă de *Jidancă*.

Toată suflarea românească, ce-a auzit acest lucru, se miră, ce fel de sentimente va fi nutrind ilustrul Președinte al consiliului județean Turda, care poate să săvârșească astfel de lucruri. Oare în vinele acestui înalt funcționar al statului, mai poate să clocotească vr'un picur de sânge românesc?

Cred că nu! Faptele cari vorbesc ne trezesc bănueli, cari confirmate se transformă în acțiuni regretabile, pentru ori ce fiu al țării românești. Fiindcă trebue să se știe că noi studențimea și tineretul acestei țări suntem un factor distins cetățenesc, în promovarea conștiinței naționale.

Lăsăm la aprecierea opiniei publice, gestul săvârșit de acest înalt funcționar al statului.

Student GABRIEL CHICINAȘIU
— București.

Societatea Studenților dela Căminul „Casa Învățătorilor" din Cluj

manifestându-și din nou dragostea deosebită, față de mișcarea națională-creștină, a acordat și în acest an, revistei noastre, un frumos ajutor, din fondurile ce-i stau la dispoziție.

Mulțămim călduros, numitei societăți, pentru nobilul și laudabilul gest.

Cum e sprijinit un Jidan străin, în Țara Românească, pe când Românul nu are nici un sprijin în țara lui.

Consiliul de Administrație al Casei Autonome a Monopolurilor Regatului României, pe baza procesului-verbal, dresat cu ocazia percheziționării făcută de agenții susnumitei Case, a amendat la 21 Decemvrie 1930, cu două decizii, prima cu o amendă de Lei 19.700 și a doua cu Lei 4.000, pe locuitorul jidan, supus Statului englez (înainte de războiu, bulgar, fiind născut din părinți jidani bulgari, originari din Rusciuc), *Maurițiu Arditti*, din str. Romană No. 57, pentru contrabandă de Monopol.

Ambele decizii de amendă, au fost tot în aceeaș zi, trimise, Administrației financiâre a sectorului I. Galben, în debit spre încasare, conform legii în decurs de 30 zile.

Administrația financiară a dat imediat ambele amende circumscripției I. fiscale, pentru urgentă încasare. Cu ambele ordine de debitare s'a prezentat un funcționar al Casei Autonome, rugând pe Perceptorul șef, să facă de îndată formele legale, la ce Perceptorul a răspuns că *nu poate face, de oarece individul Arditti este foarte bogat și este bun prieten cu Dl. Ministru de finanțe și cu faimosul Secretar General de finanțe, Teianu.* — Dupăce a văzut Perceptorul că funcționarul nu se lasă, a chemat pe un agent, dându-i ordin, ca să facă formalitățile; la ieșire însă dela Perceptor, agentul a zis că este greu de încasat dela Arditti bani și că Arditti deși are o avere considerabilă, *datorează fiscului de vreo câțiva ani*, și că nimenea nu-i poate face nimic, cu o vorbă că Perceptorul este în bune legături cu Jidanul, și de aceea vorbește așa.

Probabil din ordinul Perceptorului șef, agentul fiscului nu a făcut nici măcar un pas, pentru a încasa ori a aplica Jidanului Arditti, sechestru, ci la data de 8 Ianuarie 1931, de abia, Dl. Perceptor șef și-a adus aminte că Jidanul Arditti nu mai cade în raza Percepției I. fiscale, și a trimis ambele ordine la Circ. 8-a fiscală.

Aflând funcționarul Casei Autonome, de această schimbare, s'a prezentat pentru a urmări debitele la Circ. 8-a fiscală, unde ambele debite, deși urgente, au fost lăsate într'un dosar, fără să i se dea curs și abia după ce funcționarul a stăruit, Dl. Perceptor șef, dela Circ. 8-a fiscală, a predat ambele ordine agentului Apostolescu, pentru a proceda conform legii. Agentul Apostolescu, din care motive nu se știe, nu a prea executat ordinele, ci din contră, de câteori funcționarul Casei Autonome s'a prezentat pentru a urmări încasarea amendei, i-a tot zis, fel de fel de minciuni, până când și funcționarului i s'a părut lucrul suspect și a reclamat cazul Perceptorului șef, care foarte calm a chemat agentul, dându-i ordin de executare (dar numai în fața funcționarului), după care, pe hârtie, i s'a aplicat publicația de vânzare pentru 2 Februarie 1931. La 2 Februarie, fiind sărbătoare, agentul s'a dus la 3 Februarie 1931, de dimineață, la Jidanul Arditti, pentru vânzare, dar după 3 minute a și plecat, neexecutând nici atunci vânzarea.

A doua zi funcționarul s'a dus din nou la Circ. 8-a fiscală, de unde Dl. Apostolescu i-a zis că Jidanul a primit dela Dl. Perceptor șef o păsuire de o zi, la care funcționarul Casei Autonome a răspuns că Perceptorul nu are drept de a da păsuire.

La 7 Februarie 1931 s'a prezentat funcționarul din nou la Percepție, întrebând pe Perceptorul, ce s'a făcut; dânsul i-a arătat un ordin al Ministerului de finanțe cu No. 36253 din 6/II. 1931, prin care i se dă o păsuire Jidanului Arditti, de a plăti amenda, în două rate, începând dela *data de 10 Martie 1931*. Rezoluția de aprobare a fost pusă pe procesul-verbal de sechestru a-lui Arditti, *de faimosul Secretar General de finanțe Teianu; deci Jidanul nu are nevoie de o cerere timbrată ca oricare Român, ci a fost destul, ca bun prieten, numai procesul-verbal.*

Pun acum, cititorilor, o întrebare: pentru ce Jidanului i se fac favoruri, din partea Percepției, ce zilnic spunea minciuni funcționarului Casei Autonome, ba chiar de vaza ochilor, agentul Apostolescu, a făcut (emis) publicația de vânzare, pe care Jidanul nici nu a văzut-o: pentru ce aceste minciuni? Dl. Ministru de finanțe nu le vede? Pentru ce faimosul Teianu Secretarul General de finanțe a dat Jidanului păsuire, și conform cărei legi, căci conform legii Casei Autonome numai Parchetul poate da păsuire pe 30 zile, dar numai atunci când amendatul a făcut apel? Pentru ce a făcut acestea?

ȘT. DUMITRIU
— București. —

© BCU CLUJ

Congresul dela Rădăuţi şi întrunirea Ceferiştilor din Bucnreşti

In ultimul timp am înregistrat două fapte, cu consecinţe foarte grave:

1. *Muncitorii ceferişti*, nemulţumiţi de starea de mizerie pe care le-a creat-o curba de sacrificiu, *s'au întrunit* să protesteze împotriva situaţiunii create de guvern şi să-şi apere dreptul la viaţă. Muncitorii socoteau că dreptul de a spune adevărul este garantat de legi. S'au înşelat. Cavalerii cauciucului — mercenarii d-lui Gabriel Marinescu — s'au năpustit sălbatec asupra bieţilor muncitori, maltratându-i, iar pentruca „eroismul" să fie desăvârşit, organele poliţieneşti au tras şi focuri de armă.

Pe câmpul de luptă au căzut doi morţi, peste ale căror cadavre a călcat triumfător, viteazul prefect.

2. *La Rădăuţi*, mii de ţărani scârbiţi de minciuna politicianilor, care le-au speculat naivitatea, aruncându-i în ghiarele cametei jidoveşti, încearcă să se adune într'un *congres cuzist*, spre a-şi spune păsurile.

Congresul este autorizat, dar organele administrative din exces de zel — şi desigur dintr'o criminală complicitate cu Jidanii — se năpustesc asupra ţăranilor. Armata, din ordinul prefectului Vişan, şarjează călare, mulţimea. Ţăranii sunt umpluţi de sânge şi udaţi — pe vreme de iarnă, cu pompele automate. Studentul Gh. Popescu cade rănit mortal, sub copitele cailor. Regimentul de artilerie călăreaţă îşi depune toată osteneala pentru a câştiga o bătălie, împotriva unor oameni ce n'au voit să se apere dintr'un spirit de înaltă consideraţiune pentru armată, ca instituţie. Totuşi, armata de ofensivă ridicolă, neputând rezista masselor compacte de ţărani ce suportaseră cu o resemnare de martiri loviturile nesocotinţei, este nevoită să capituleze. Convoiul cuzist înaintează, *oraşul este cucerit* şi congresul se ţine.

Şi acum comentariile. Ce zice presa? Mărturisesc că dacă mi s'ar fi pus această temă, înainte de întâmplarea celor două evenimente, aşi fi putut prevede atitudinea presei. In adevăr, ziarele ce şi-au făcut un titlu de glorie din apărarea celor năpăstuiţi şi-au demascat şi de data aceasta lipsa completă de sinceritate şi cavalerismul ipocrit.

Ceferiştii, susţine această presă, au fost martirii excesului de zel ai organelor administrative. Guvernul să ia măsuri pentru pedepsirea celor ce au lovit pe ceferişti.

De perfect acord: şi ca o dovadă a sinceritaţii noastre stă scrisoarea tineretului L. A. N. C., către muncitorii ceferişti, precum şi comunicatul C. S. B., prin care studenţimea îşi exprimă regretul de cele întâmplate.

In chestia Rădăuţului, însă, — vă rog să nu fiţi surprinşi — *presa democratică găseşte, că organele poliţieneşti n'au fost destul de drastice*, pentru a împiedeca pe ţărani să vină la un congres autorizat. Nu ne găsim în faţa primului paradox cuşer. Este firesc şi de aşteptat, ca presa înstrăinată, să nu se solidarizeze cu urmaşii plăeşilor lui Ştefan cel Mare, mai ales, când aceştia treziţi la o viaţă nouă, tradiţională şi impresionant de românească, îşi scutură jugul robiei şi cer dreptul de a trăi liberi, într'o ţară liberă de drept, dar încătuşată de fapt, în ghiarele partidelor politice, ce nu sunt altceva decât întreprinderi de exploatare a ţării, cu capital jidănesc.

Ceeace ne-a surprins însă şi vroim să relevăm în acest comentariu, este atitudinea unui om politic, care pe vremuri a răscolit aceleaşi masse ţărăneşti, pentru aceleaşi principii.

Că acest personagiu funest a tradat mişcarea antisemită, printr'o pretinsă „evoluţie";

Că acelaş personagiu a blamat o întreagă studenţime, pentru care şi-a primit huiduielile de rigoare;

Că acelaş om cu consecvenţa numai în barbă, a primit drept semn de recunoştinţă din partea Jidanilor din America untoc de aur, pentru a scrie împotriva celor mai buni Români;

Acestea le ştim cu toţii.

Studenţimea a voit să uite rolul nefast pe care l-a jucat în politica ţării acest „copil sentimental", intimidată fiind de capacitatea ştiinţifică şi literară a acestui om, încercând totdeodată îndreptarea păcătosului. S'a înşelat.

In parlamentul ţării, spre uimirea celor mai înverşunaţi adversari ai noştri, şi spre satisfacţiunea delirantă a presei din Sărindar, *PROFESORUL N. IORGA*, rectorul Universităţii, vorbind de incidentele dela Rădăuţi, *reproşează guvernului că n'a fost destul de drastic* pentru împiedecarea congresului cuzist. *ARMATA TREBUIA SĂ TRAGĂ IN ŢĂRANI*, a spus în aplauzele Jidanilor, fostul speculant al masselor ţărăneşti, profesorul N. Iorga.

Cu alte cuvinte, nu-ţi ajunge dommule Iorga cei o sută de ţărani bucovineni călcaţi în picioarele cailor şi umpluţi de sânge; nu-ţi ajunge mutilarea studentului Gh. Popescu ce-şi trăeşte ultimele clipe în chinuri grozave şi nu te impresionează sgomotul surd al paturilor de armă, repezite cu sălbătăcie în piepturile bravilor ţărani, ce nu încetează totuşi a striga *„trăiască armata"*.

Te-ai aventurat, *ca de obiceiu*, şi prin declaraţiunea făcută în parlamentul ţării te-ai cerut a fi: *CĂLĂUL ŢĂRĂNIMII.*

Noi, nu vom înceta o clipă de a striga în toate unghiurile ţării: *Profesorul Iorga în aplauzele presei jidoveşti a ordonat împuşcarea ţăranilor, cari cer pâine.*

Profesorul Iorga vrea sânge românesc.

Arhitect N. Mucichescu-Tunari
— Bucureşti. —

O indicaţie necesară

In revista Vestitorul, *„organ al eparhiei române unite de Oradea şi revistă de cultură religioasă", No. 24 din 15 Decemvrie 1930, a apărut un articol întitulat* „Antisemitismul", *semnat de Canonicul* Dr. Grigorie Pop.

Autorul ajunge la concluzia: „Să nu le închidem (adică Jidanilor) prin ura noastră, prin maltratările noastre, prin prigonirile noastre, calea spre ieslea din Viflaim . . ."

Răspundem cu o rectificare şi o indicaţie.

Nu este vorba de „ură, maltratări, prigoniri", Sfinţia Voastră, ci de apărare *contra neamului, despre a cărui „colaborare" cu elementul autohton puteţi constata rezultatele în Maramureş, Bucovina, Basarabia, târgurile Moldovei şi Nordul Ardealului. Este vorba de acea* apărare pe cale legală, *la care s'a gândit cel mai profund spirit filosofic al României mici,* Vasile Conta, *când a spus în plină Cameră, la 1879:* „Noi dacă nu vom lupta contra elementului Jidovesc, vom pieri ca naţiune".

Indicaţia: Autorul menţionatului articol este rugat să citească în In-

© BCU CLUJ

frăţirea Românească *No. din 1 Februarie 1931, articolul intitulat*: „Episcopul Prohaszka Ottokar despre Morala creştină şi antisemitism", *tradus din ungureşte de preotul unit* A. O. Mărcuşiu, *profesor la şcoala normală din Cluj; să cugete în linişte, cu deplină sinceritate şi adâncă reculegere creştină, aşa cum făcea Episcopul Prohaszka, asupra a cărui personalitate culturală, este, cred, inutil să-i mai atrag atenţia; şi în urmă, comparând ce a scris Sfinţia Sa Canonicul, cu articolul indicat, să binevoiască a supune la o corectă şi severă revizuire conştiinţa sa de bun creştin şi adevărat Român, ce trebue să fie.*

I. C. CĂTUNEANU.

Akiba Glasner

Un specimen al corupţiei

Pericolul evreesc e mare. Şi e nespus de mare îndeosebi pentru noi Românii....

E mare fiindcă poporul român nefiind în faza de desvoltare economică şi comercială a popoarelor occidentale Jidanul a ajuns să domine viaţa economică a oraşelor noastre. Prin legăturile internaţionale ei pot da lovitura de moarte comerciantului român pe care îl distrug prin concurenţă, vânzând sub cost, ca apoi să se despăgubească înzecit....

E mare, fiindcă prin procentele exagerate ce le iau după banii împrumutaţi, duc la ruină pe Români ajungând în scurt timp proprietarul bunurilor sale...

E mare, Jidanul fiind un element disolvant în mijlocul poporului care îl adăposteşte lucrând din umbră la răsturnarea actualei ordine sociale şi la întronarea comunismului.

Pericolul evreesc e mare... fiindcă Jidanii având în mâinile lor presa zilnic scuipă otravă peste sufletele poporului băştinaş, căutând prin cele mai mari minciuni a-l discredita în faţa celorlalte popoare....

Şi în fine e mare, fiindcă prin bani... *prin mită* caută să facă derizoriu eficacitatea legilor...

Jidanul dispune de mult aur... Şi Jidanul e conştient de puterea aurului... Iar *Akiba Glasner* şefrabinul din Cluj o ştie aceasta în cel mai înalt grad...

Se ştie că între aşa zişii „sefardişti" (rit spaniol) şi „ortodoxi" există un conflict destul de acut pe chestiunea dreptului de-a tăia şi vinde carnea „cuşer". „Sefardiştii" şi-au deschis şi ei măcelărie; „Ortodocşii" intervin pe lângă ministerul cultelor şi reuşesc să obţie închiderea acestei măcelării... Akiba Glasner obţine acest fapt în baza unei ordonanţe maghiare, prin care nu se poate deschide vre'o măcelărie „cuşer", decât cu aprobarea primrabinului... Urmează proces. Curtea de Apel şi Casaţia decluară de ilegală ordonanţa ungurească, fiind contrară legii... Iar sefardiştii rămân cu măcelăria deschisă....

Akiba Glasner, şeful moralităţii iudaice, nu disperează. Aurul e ispititor... Şi chestorul poliţiei, împreună cu secretarul general al chesturei au multă putere....

Să-i mituim....

In acest scop, după o prealabilă înţelegere cu cele două personalităţi, prim-rabinul împreună cu secretarul comunităţii Lofler se prezintă în ziua de 19 Febr. la locuinţa secretarului general al chesturei, la Dl. Clonţa şi îi numără 23 de mii de Lei... Chestorul împreună cu secretarul chesturei anunţaseră înainte parchetul, aşa că Akiba Glasner — tipicul clasic al conrupătorului — se vede prins în cursă.... O surpriză destul de neplăcută....

Akiba Glasner e şef-rabin.... Deţine locul cel mai înalt în ierarhia rabinilor ardeleni.... Şi el a săvârşit delictul de mituire faţă de doi înalţi funcţionari dela poliţie, care au respins cu indignare arginţii lui Iuda — adecă mituirea comisă şi descoperită „in flagranţi"... Akiba Glasner reprezintă în cel mai înalt grad moralitatea Evreilor... Aşa încât ori ce muritor îşi poate da seama despre ce va să zică „moralitate iudaică"... de imensul pericol al acestei moralităţi...

Talmudul prevede că rabinii au autoritate divină şi ceia ce spun ei aceea este „cuvântul lui Dumnezeu"...[1]).

„...*Cuvintele rabinului sunt cuvintele Dumnezeului viu...*" (Bechai la Pent 4. 44. f. 101. c. 41). Iar o carte jidovească apărută la a. 1590 scrie „*trebue să ştiţi, că cuvintele rabinilor sunt mai plăcute decât acele a profeţilor...*" (trat. Kapht. uph. f. 121). Ba chiar şi „...*convorbirile comune a rabinilor, trebuesc preţuite asemenea legilor*"... (Mid. mischle, f. 1 — de Veneţia 1546).

Şi dacă simplele convorbiri ale rabinilor au putere de lege, mă gândesc ce i-ar putea răspunde Akiba Glasner, devenit tipul corupătorului unui Jidan când acesta l-ar întreba dacă Iehova permite *mita*... „Fără îndoială că da.... decât să fi precaut să nu te prindă autorităţile aşa după cum m'au prins pe mine".... Şi Akiba Glasner va fi cu conştiinţa împăcată...

*

La parchet şef-rabinul a fost interogat până noaptea târziu, apoi eliberat până mâne zi la ora 9.... Rabinul însă tot rabin... Mâne zi dimineaţa anunţă parchetul că e bolnav şi nu se poate prezenta... Procurorul, care îl ştia bine... sănătos... a ordonat aducerea lui... A fost audiat, apoi, toată ziua şi declarat arestat... In ziua de 22 Februarie la orele 12 a. m. a fost predat judecătorului de instrucţie, care, după ce l-a ascultat, a dat ordonanţă de punere în libertate. Parchetul, care are dreptul să facă apel contra ordonanţei judecătorului de instrucţie în termen de 3 zile, *a făcut acest apel imediat, Tribunalul s'a întrunit încă în după-masa acelei zile, la orele 4, în mod special* — în afară de orele oficioase — *ca să judece acest apel.* Apelul a fost respins şi rabinul cu complicii lui, iată-i puşi în libertate....

Ne miră mult această urgenţă, atât din partea procurorului, cât şi din partea tribunalului... Ne miră fiindcă în nici o ocazie similară nu s'a văzut atât exces de zel, din partea autorităţilor...

Adecă aşa de mare atenţie merită un rabin, atunci când a fost prins în flagrant delict de mituire, încât orice alte cauze să fie puse la o parte?

Preoţii români dela Borşa au stat luni de zile în prevenţie pentru ca la urmă să se dovedească nevinovaţia lor...

Şi totuşi pentru rabin s'a făcut tot posibilul să nu stea nici măcar câteva zile în celula delicvenţilor de drept comun...

Codul penal transilvănean în art. 470 prevede 1 an închisoare pentru cei ce îndrăznesc să corupă vr'un funcţionar, aşa cum a făcut-o Akiba Glasner.... Rămâne să vedem dacă justiţia — suprema dreptate omenească — va spânzura de limbă pe acest cap tipic al moralităţii iudaice aşa după cum merită... şi aşa după cum prevede legea....

Student V. LAZĂRESCU — Cluj.

[1]) **Prof. Dr. August Rohling: „Jidanul Talmudist", pag. 28—30.**

© BCU CLUJ

Cine trage sabia, de sabie va pieri

Limba ungurească în consiliile comunale

Cine răsfoeşte colecţia revistei „Luceafărul" din anul 1912, va afla la pag. 161 un articol întitulat: *„Atentatul dela Oradea-Mare"*, scris de un bun Român, care din anumite motive a crezut de bine să se ascundă îndărătul pseudonimului de Ulysse. E vorba în acel articol de unul din cele mai odioase atentate la fiinţa noastră românească. La Oradea şaisprezece clerici, de confesiune gr. cat., ajunşi cine ştie cum între zidurile teologiei rom. cat., au fost eliminaţi pentru simplul motiv că în *conversaţia lor particulară* au întrebuinţat limba românească, pe când în regulamentul seminarial, limba ungurească era indicată ca limbă oficioasă a institutului. Şi atentatul acesta brutal venia tocmai din partea acelora ce erau depozitarii principiilor morale creştine, întemeiate pe *iubire*. Textele evanghelice însă erau subordonate regulamentului seminarial, ce nu admitea nici în conversaţia particulară folosirea altei limbi decât acelei maghiare....

Şi aşa cei şaisprezece clerici români, aruncând reverenda, s'au reîntors la ai lor.... Asta era în anul 1912... Timpul a trecut. Carpaţii din zid, ce despărţea pe fraţi de fraţi, a ajuns şira spinării României întregite....

In urma noii legi administrative — lege ce dacă va rămâne în vigoare va împiedeca pentru totdeauna românizarea oraşelor maghiarizate de politica asupritorilor de ieri, în nici o sută de ani — străinii reuşesc să intre în toate consiliile comunale... Aşa la Oradea, la Arad, Timişoara... şi aşa la Cluj şi Târgul Mureş... Străinii ca să dea un aspect cât mai străin oraşelor noastre din Ardeal, foste pe vremuri româneşti, au început să caute să vorbească în limba lor maternă, fie într'o limbă străină, împrumutată... Şi guvernamentalii cari în materie de politică naţională *şi-au dat certificatul de paupertate* pentru nişte meschine interese de partid, închid ochii... Şi astfel la Arad la un moment dat în sala primăriei s'a auzit glasul dogit al unui Barabaş, scârţâind pe ungureşte în o limbă ce nu are măcar fericirea de-a fi universală şi ca atare pricepută de omenii culţi... Iar Constituţia în art. 126 spune: „Limba românească este limba oficială a Statului român..."

Asta se întâmplă în 1930....

La Cluj datorită blocului românesc — de reţinut bloc românesc în ţară românească — pe lângă toate încercările străinilor, alt glas, decât cel românesc, nu s'a putut ridica în consiliul comunal... Desigur că situaţia aceasta nu le putea conveni străinilor şi la un moment dat hotărăsc ţinerea unei întruniri, în care să protesteze contra politicei româneşti duse de distinşii bărbaţi ce formează blocul românesc. S'au rostit în acea adunare cuvinte aspre la adresa bunilor Români, cuvinte grele, cuvinte ce de altfel caracterizează admirabil pe cei ce le-au pronunţat... Iar la sfârşit un inconştient, cerând concursul celor de faţă — a gurilor cască a strigat că ei, consilierii *socialişti*, vor căuta prin *orice mijloace* să impună *limba maghiară* în consiliul comunal....

Studenţimea română, conştie de menirea ei, făcând zid în jurul distinşilor Români din blocul românesc, nu va permite niciodată ca în Clujul românesc şi care va fi în *veci românesc*, să se pronunţe vr'un cuvânt în altă limbă, decât în cea românească. Deocamdată studenţimea stă liniştită. Atunci când însă va fi provocată va răspunde aşa cum crede ea de bine; şi va răspunde aşa încât cei ce au provocat-o *să simtă*.

Ceeace s'a făcut în 1912 la Oradea de către profesori de teologie, Românii n'au făcut niciodată; şi poate nu vor face niciodată, după cum niciodată nu pot permite ca oraşele noastre Ardelene să poarte şi pe mai departe pecetea străinismului.

Deocamdată străinii să se gândească la cuvintele apostolului Pavel: Cine trage sabia, de sabie va pieri.

Student V. L.
— Cluj. —

Dacă voiţi să vă luminaţi asupra primejdiei franc-masonice,

„Buletinul
„ANTI-JUDEO-MASONIC"

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9.
BUCUREŞTI.

Francmasonerie şi demnitate

Ziarul *„Universul"* publică următoarea scrisoare ce-a primit:

„Domnule Director,

In ziarul „Dimineaţa" cu data de 16 Ianuarie, sub titlul: „Cine caută diversiune" a apărut un articol în care, între altele, se spune că: „ÎN FRUNTEA MASONILOR SE AFLĂ OAMENII CA D-nii C. ARGETOIANU, OCT. GOGA, GEN. MOŞOIU, LEONTIN ILIESCU, BILCIURESCU, etc."

Este adevărat că am făcut parte din masonerie, dar de câteva luni ne-am retras din această organizaţie, publicând atunci şi o informaţie în acest sens. Ori câtă cinste ne-ar face prezenţa noastră în societatea D-lor ARGETOIANU, GOGA şi Gen. MOŞOIU, vă rugăm totuşi să rămâneţi încredinţat că hotărîrea noastră a fost şi rămâne definitivă.

Această hotărîre am luat-o în urma convingerii că NICIODATĂ clandestinismul, chiar dacă n'ar urmări acţiuni şi intenţiuni subversive, NU POATE DUCE LA REZULTATE FOLOSITOARE ŢĂRII, — mai ales în împrejurările grele de azi.

Primiţi vă rugăm, domnule director asigurarea perfectei noastre stime,

VICTOR BILCIURESCU,
LEONTIN ILIESCU".

Reproducem cu plăcere această scrisoare, subliniind cuvintele: *„clandestinismul nu poate duce la rezultate folositoare ţării"*.

Lupta contra masoneriei îşi arată rezultatele. Oameni cari mai ţin la demnitatea lor, se retrag din organizaţia ce nu le face cinste, nici când în fruntea ei se găsesc oameni ce se pretind a conduce destinele acestei ţări.

*

Menţionăm cu această ocaziune şi următoarele cuvinte ale D-lui *Colonel Alex. Călătorescu*, din rectificarea apărută în *„Buletinul Anti-Iudeo-Masonic"*, nrul din Dec. 1930:

Mi se aduc *„o serie de grave acuzaţiuni, care ating demnitatea de om şi ofiţer"*, zice Domnia-Sa, prin martorii D-Sale, în faţa unei acuzări, că ar fi francmason. Deci altă dovadă. Adevăraţii ofiţeri resping, ca o infamie, acuzarea de a fi francmason.

© BCU CLUJ

Centrul studenţesc „Petru Maior"

şi-a ales pentru gestiunea anului 1931 următorul Comitet:

Preşedinte: *Octavian Stanca;*
Vicepreş.: *Virgil Damian;*
Secr. gen.: *Dorin Pop;*
Cassier: *Ion Sârbu;*
Controlor: *Miron Ghiuriţan;*
Bibliotecar: *Valer Moga;*
Archivar: *Liviu Micu;*
Econom: *Emil Roşu;*
Secr. de şed.: *Gheorghe Anghel, Nicolae Radu, Ion Pop.*
Membrii: *Gheorghe Sava, Petru Borgea, Mihail Raţiu;*
Consilier al U. N. S. C. R.: *Petru Bruda, Horia Stanca, Liviu Buzdug, Axente Banciu, Ştefan Lupan.*

In numărul de 15 Februarie 1931

al revistei noastre, în articolul Dlui prof. univ. I. C. Cătuneanu: „Din Maramureşul încătuşat", *s'a făcut o mică greşală de paginare. In coloana I a numitului articol, alineatul al cincilea „L. A. N. C. în Ieud...", este urmarea notei* [1]), *din aceeaş coloană.*

L. A. N. C. Bucureşti

Duminică 8 Februarie, a avut loc la Sediul său din strada Siret No. 24, şedinţa Comitetului de conducere al organizaţiei „L. A. N. C." din *Culoarea de Verde* a capitalei, la care, au luat parte, pe lângă membrii din Comitet, şi foarte mulţi cetăţeni creştini din Culoare.

Şedinţa se deschide la ora 10 şi jum., sub preşedenţia D-lui *Gh. C. Apostolescu,* care face o amplă expunere a situaţiei L. A. N. C., din întreagă ţară, în ceea ce priveşte curentul pentru mişcarea „Cuzistă", ce este în continuă creştere. Totodată face o dezvoltare a capitolului XI din programul L. A. N. C., care tratează „problemele Muncitoreşti".

După Dl. Gh. C. Apostolescu ia cuvântul Dl. *I. Popescu,* care arată rostul muncitorului român în angrenajul economic, îndemnând pe muncitori să se înscrie în L. A. N. C., singura organizaţie politică, de sub conducerea d-lui Cuza, care poate salva naţia românească din haosul politic şi economic, în care ne-au adus Jidanii şi politicianii.

Mai vorbeşte în acelaş sens Dl. *Ungurianu,* în numele mecanicilor dela C. F. R. Dl. *Timănaş,* în numele muncitorilor din fabrici, Dl. *Sultan,* în numele focărilor dela C. F. R. Dl. *Antoniu,* în numele pensionarilor, Dl. *Nicolae* arată că în cartierul Puţul lui Crăciun s'au pripăşit o mulţime de Jidani. D-na *Diamandi* arată rolul femeii în viaţa creştinească, Dl. *Bârsanescu* vorbeşte în acelaş sens.

După terminarea cuvântărilor se procedează la constituirea următoarelor Secţiuni: Dl. I. Popescu, este numit de către Dl. Gh. Apostolescu la conducerea *Secţiei Filantropiei.* Dl. Căpitan Roşca la conducerea *Secţiei Grand,* Dl. Antoniu la conducerea *Secţiei Puţul lui Crăciun.* Totdeodată se deleagă Dl. Ungurianu şi Dl. Sultan cu intensificarea propagandei printre ceferişti.

Tuturora le mulţumeşte Dl. Gh. C. Apostolescu pentru că au răspuns într'un număr aşa de mare, la chemarea D-sale, anunţând următoarea şedinţă pe Duminica viitoare, în cartierul Filantropiei.

Şedinţa se ridică la ora 1 şi jum.

Maramureşul şi minorităţile

Istoricii obiectivi, cari ar dori să vorbească ori să scrie despre trecutul şi genealogia poporului Român, înfăţişându-l ca descendent al Daco-Romanilor, nu trebue să uite un singur moment, că Maramureşul reprezintă în această direcţie o notă de o importanţă covârşitoare. Cele mai puternice argumente pentru a susţine teza — incontestabilă de altfel — a romanităţii poporului nostru se găsesc în însăşi viaţa, înfăţişarea şi obiceiurile păturei rurale. Iar Maramureşenii sunt cei dintâiu, cari pot răspunde la întrebările istoricilor dornici de-a reconstitui fapte şi evenimente din trecutul îndepărtat. Poate în nici o parte a ţării, elementul românesc nu e mai curat, mai omogen, decât aici. Fără a se amesteca cu străinii, Maramurăşenii cu plete lungi, vechii urmaşi ai Daco-Romanilor, şi-au continuat dealungul veacurilor primitivul şi sobrul traiu strămoşesc, creindu-şi o istorie şi o tradiţie proprie.

Minorităţile pripăşite pe aceste plaiuri, au fost bine primite de Români. Au fost şi sunt găzduite de o largă şi mare bunăvoinţă. Cu toate că nu posedă nici un fel de drepturi istorice, se bucură de avantagii pe care însişi gazdele — Românii — nu le au. Atât Evreii, cât şi cele câteva mii de maghiari, s'au aşezat pe moşiile autochtonilor, fără a fi poftiţi de cineva.

Maramurăşenii sunt proverbiali, pentru toleranţa lor. Şi poate nu este chiar bine să fie aşa, mai ales când minorităţile îşi iau nasul la purtare. Vorba aceea: „dacă-i dai nas lui Ivan, se cocoţează pe divan". Acest lucru se potriveşte de minune aci în Maramureş. Atât fiii lui Iacob — fii şi fice degenerate — cât şi pintenaţii din hordele Árpádene, sunt adeseaori de-o obrăznicie provocatoare. Instituţiile româneşti printre cari citâm „Astra", sunt boicotate de minoritari.

Limba oficială a statului român e deasemeni pângărită. Intelectualii, cari nu vor s'audă de transacţii în chestia naţionalismului, sunt insultaţi în mod cinic. E bine, până când vor fi îngăduiţi să ne jignească? Şi încă în chip atât de nerusinat. Căci închipuiţi-vă o ceată de venetici, venind la casa-ţi proprie şi ordonându-ţi, după ce i-ai ospătat, să le fii slugă şi să le faci clacă şi robot! Nu-i aşa că te-ar scoate din pepeni ori-cât de îngăduitor ai fi?

In epoca pajurei habsburgice, elementul românesc din Maramureş a îndurat cele mai crunte samavolnicii. L-au apăsat deopotrivă, Maghiarii ţâfnoşi ca şi Evreii acaparatori.

Pronia cerească însă a făcut dreptate. Utopia Valachilor — aşa numea mustăcioşii din Budapesta, ideea de unire — s'a realizat. Azi suntem liberi şi independenţi. Nu suntem însă respectaţi. Minorităţile de aici se obrăznicesc din zi în zi. Profită de animozităţile efemere dintre Români şi-apoi se apucă să stigmatizeze tot ce e străin de naţia lor. Gândiţi-vă de pildă la vechea noastră instituţie de cultură „Astra". Deşi este românească, da românească, pur sânge şi deşi acţionează în mod democratic tot în Ţara Românească, totuşi minoritarii îşi permit s'o boicoteze prin viu graiu şi scris. Nu înzadar a acţionat în judecată dl. Dr. Ilea pe un redactor maghiar. N'a mai putut răbda atâtea insulte şi ocări gratuite. Despre Români nu se poate afirma că sunt răi sau intolerabili. Nu. Că nu vor trăi bine cu străinii din mijlocul lor, asta nu va fi vina decât tot a minoritarilor. Dânşii pe lângă faptul că adesea ori nu vor să se identifice cu interesele statului român, mai sunt încă şi provocători. Nu vor să uite că timpurile azurii, când o imfimă minoritate stăpânea o mare majoritate, au trecut, pentruca să nu se-

[1]) **Din „Gazeta Maramureşană", No. din 19 Febr. 1931.**

© BCU CLUJ

mai întoarcă. Mai cred şi azi în chimera unor manopere de ieri, cari nu se mai pot arăta astăzi. Şi fiindcă vorbim de minorităţi recalcitrante din Maramureş, cred că e bine să precizăm, care sunt anume. Căci aici avem: Evrei, Unguri, Ţipţeri, Ruteni şi iar: Ruteni, Ţipţeri, Unguri şi Evrei. Cei mai cumsecade din toţi sunt desigur Rutenii şi Ţipţerii. Iar cei cari însultă şi secătuesc vlaga atât a Românilor cât şi-a Rutenilor şi Ţipţerilor, *sunt Jidanii şi Maghiarii. Jidanii acaparează bogăţiile, iar Maghiarii năpustesc din guri numai invective şi accente de ură la adresa celor pe pământul cărora se găsesc.* Politica lor este o politică de continuă duplicitate. Noi am dori să-şi precizeze odată atitudinea. Dar în mod sincer. Asta pentruca să ştim cu cine trăim la un loc. Şi mai ales pentruca să ne putem impune şi noi o atitudine reclamată de circumstanţele creiate de dânşii.

ION BERINDE.

Nihae

A fost un ger de crăpau pietrile. In dimineaţa aceea Ancuţa nu putea potoli pe Nicolae, care începuse să schincească de asprimea gerului ce-i înghetase mădularele.

Când au ajuns în gura târgului, au aflat că 'n curtea unui han a fost găsit înghetat un om şi toată lumea spunea că era alb ca noru.

Imaginea mortului s'a conturat repede în mintea Ancuţei, aşternând peste pielea ei rece broboane de spaimă, fiori ce o cutremurau. Se gândea femea la sărăcia din coliba lor; de câte ori nu s'a năpustit viscolul năprasnic în ochiuleţul de geam de i se păra că se prăbuşesc zidurile, de câteori n'a suflat într'o scântee să-şi descleştze degetele ca să poată mulge vaca, să ducă laptele jupânilor la târg; şi gândurile acestea o înfricoşau.

Pe uliţele târgului par'că era mai cald şi nici Nicolae nu mai schincea. Ocoliră două-trei străzi şi iată-i în uşa prăvăliei jupânului Solomon Leibovici.

„Astăzi ai venit târziu, târziu femee....“ o întâmpină jupânul arătându-şi de după tejghea, dintre maldările de opinci, capul cu cârlionţi şi barbă roşie, împachetat întrun guler ce-i trecea de creştet.

Femeea abia putu deschide gura:

— „Bine c'am scăpat boerule, că era să 'nghetăm!“

Şi în vreme ce Ancuţa măsura laptele, Ovreiul îşi propti ochii pe faţa lui Nicolae. Copilul roşu de palmele frigului, trăgea aer cald pe nările înghetate, răscolind cu privirea lui ageră bocancii atârnaţi de grinzile prăvăliei. E vioiu şi deştept Nicolae. A prins el o păreche de ghete roşi cu tifturi înfloriţi pe talpă şi când se gândeşte că o să le 'ncalţe în picioarele lui, se simte voinic, puternic şi biruitor în luptă cu gerul. Ovreiul l-a privit mult; şi după ce un zâmbet i-a mişcat buzele, care i-a tălmăcit socoteala din inimă, zise cu tact:

— „Ăla i-al tău Ancuţa?“

— „Al meu boerule; e Nicolae. Ştiţi că vă spuneam eu. Atâta am!“

— „Şi ce faci tu cu el acasă?“

— „Păi, vara paşte vaca, dar acum e vai de el, că ne omoară sărăcia, boerule; uite d'aia l-am luat la târg ca din banii pe care i-am strâns pe lapte să-i cumpăr şi lui o pereche de ghete dela D-ta.“

Ovreul se scărpină la barbă.

— „Hm, paşte vaca un aşa coşcogeamite flăcău! Ancuţo, dacă are să fie băiat cu minte.... Ascultă, du-te la bucătărie cu el şi-l încălzeşte, c'o să mai vorbim noi!“

In căldura dintre zidurile bucătăriei căptuşite cu pete de mirosuri în continuă descompunere, Nicolae descoperi faţa roşcată cu ochi urduroşi ai lui Simonică, feciorul jupânului, al cărui sufleţel năcăjit de gândul că trebue să plece la şcoală, îl alinta cu 'vorbe blânde Raşela, soţia cu înfăţişare de cărtiţă borţoasă.

Ancuţa ştie că nu el este unica odraslă a jupânului, că mai are unul care-şi face armată — la manutanţă — şi pe domnişoara Eva, o fată care ar fi frumuşică dacă n'ar avea buzele prea răsfrânte, pete de sânge decolorat pe obrajii albi ca albuşul de ou şi dacă nu i-ar mirosi gura a carne stricată. E grozav; şi Ancuţa n'a putut pricepe niciodată de ce copiii jupânului Leibovici samănă cu pisici blonzi, proaspăt născuţi.

După ce Raşela porni pe Simonică cu ghiozdanul în spinare, către aşezământul de învăţătură, rămase în prăvălie să înlocuiască pe Leibovici, care avea ceva de aranjat cu lăptăreasa.

— „Ascultă Ancuţo; e cald aici la noi, ai?“

— „Mai stai să vorbeşti, boerule!“

— „Dar tu ce zici, măi?“

Nicolae luându-şi mâna dela nas propti ochii în tavan şi tăcând răspunse cu un zâmbet ascuţit, vioiu şi inteligent.

— „Uite Ancuţo, mi-e milă de tine şi de ăla“, începu jupânul, „o să înghetaţi amândoi, iarna e lungă şi geroasă tare; ast' noapte a murit în târg unul, la noapte or să moară zece. M'am gândit să-l scap barim pe el, pe ăla“, şi arată cu degetul către Nicolae. „Eu sunt om cu inimă aşa de bună, că mă înduioşez după copii. O să-i dau ghete, ciorapi; şi'o să-ţi dau şi ţie o haină, haina mea, poftim, şi n'am să-ţi cer parale, — că n'ai, am să v'ajut să scăpaţi de iarna aceasta“....

Ancuţa se cutremură de bucurie. Credea ca de multă vreme că jupânul Solomon Leibovici e om de multă ispravă; că deşi e de altă lege are inimă mare. In chipul lui flocos văzu simbolul *omului de protecţiune*, iar din zugrăveala-i roşcată i se păru că valuri de căldură se desprind spre a se aşterne peste *sufletele lor*. Omul ăsta cu perciumni le dăduse nădejde, pusese mâna pe inimile lor sfioase, de aceea Ancuţa privi spre el cu încrederea pe care n'a simţit-o nici odată în firea ei. I se păru atât de apropiat de păsurile lor, încât se hotărî să nu mai iese cu nimic din sfaturile lui.

— „Mi-e tare milă de pruncul ăsta, mai ales că eşti văduvă.“

Dup un răstimp de tăcere, Leibovici se ridică drept cu umerii curbaţi, morfolind între dinţi o bucată de carne şi se adresă scurt:

— „Uite ce m'am gândit Ancuţo: să-mi laşi pe Nicolae aici la prăvălie“.

Apoi observând privirea fulgerătoare a Ancuţei, care învălui chipul copilului, adaogă:

— „Tu îi zici Nicolae; noi o să-i zicem *Nihae* şi'o să fie ca copilul nostru. De nu vreai să cadă păcatul pe tine, femee“.

Ancuţei la început i se păru prea grea propunerea, dar arsă de focul mizeriei, sfredelită de gândul că copilul n'ar avea nici un rost, treptat-treptat se amăgi cu sfatul jupânului. Indărătnic şi rezistent s'a arătat Nicolae; el spunea hotărât: „nu rămân, nu vreau“, dar în cele din urmă şi-a păcălit intransigenţa, momit de aluiţa cu care succesiv îl trata coţoana Raşela. Dar tot nu-i venea să se deslipească de rosturile lui cu calde ascunzişuri sufleteşti din casa şi bătătura lor.

Jupânul a aranjat lucrurile aşa de bine, încât Ancuţa e convinsă că l-a înşelat. El dă o pereche de ghete şi una de ciorapi pentru Nihae, iar pentru Ancuţa o haină cu care va birui hotărât înghetul. In schimb

© BCU CLUJ

Nihae îi va sluji până la Paște, adică trei luni și dacă de aci înainte o vrea să se mai angajeze, or face alt zapis.

*

Nicolae, răsfățat de familia Leibovici cu numele de *Nihae*, a ieșit din iarnă cuibărindu-se noaptea într'un colț din bucătărie; s'ar fi dus-o el bine. Dar revărsarea blagoslovită a primăverii și gândul că se pângărește cu mâncări ovreiești în Păresimi, i-au născut dorința de a se 'ntoarce acasă. Abia răsuflă. Mai sunt câteva zile până la Paște și se gândește băiatul numai la colțul ierbii, care va fi 'mbrăcând cu verde bătătura și câmpul din spatele casei.

Jupânii n'au simțit nimica; dar Leibovici care știe că s'apropie sorocul și cum el s'a gândit că Nihae să-i slujească măcar câțiva ani pentru darurile de astă iarnă, plănuește ceva în mintea lui. Nihae e goim șiret; ține grozav de mult la legea lui. Când a încercat Simonică să-i dea pască a refuzat-o instinctiv și 'n urmă a rezistat cu atâta încăpățînare, încât, când ovreiasul a încercat să i-o vâre cu de-a sila pe gură, a preferat să-i sgârie buzele decât să primească. Apoi când a intrat în Săptămâna Mare, i-a cerut maică-sii, care venea regulat cu lapte, doi lei și a cumpărat Prohodul. Se trezeau în el accente din poezia vieții dela țară, impulsiuni religioase; s'aducea aminte de chipul Mântuitorului răstignit, pe sub care s'a strecurat în anii trecuți; și fără să-și dea seama, i se prelungiau pe buze crâmpee din Prohod. In sufletul lui Leibovici se născuse dorința de a stăpâni apucăturile astea de goim ale lui Nihae. Dar lucrul nu e atât de ușor. — Jupânul a băbat de seamă că cu un mojic nu poți să te porți delicat, că dacă la început l-a mustrat blând, el n'a luat în seamă vorba stăpânului. Și nu știe de ce, jupânului i s'a așezat pe suflet, ca o povară mare, istețimea copilului și simțământul lui religios, dar totuși stărue să-l angajeze încă. E băiat harnic și priceput în negustorie. Ah, dacă n'ar fi creștin și încă dela țară, cu credință oarbă, ce frumos s'ar înstări în târgul jupânului.

In Vinerea-Mare a fost ceva ciudat; nimeni nu se mai putea înțelege cu *Nihae*. Era trist, ca un pribeag și dacă stăpânii îl trimiteau undeva, apoi acolo rămânea. Către seară a început plângerea clopotelor; bătăile se înfigeau în inima lui Leibovici, brusc și înfundat, ca gloanțele în pământ. In mintea lui reflexii înverșunate răspundeau năprasnic tânguirilor de clopot. I se părea că prima oară amurgul din Vinerea-Mare însângerează pe geamurile casei lui și convingeri deplasate îi mistuiau inima. Desigur că nu-i lucru bun și de vină e *Nihae*, care a nceput să cânte bisericește. Dar *Nihae* nu e; jupânul tocmai acum își aduse aminte că l-a trimis d'un ceas cale de cinci minute și el, el n'a venit. Mânios își înfige degetele 'n barbă, buzele uscate îi ies înainte, se 'ntind, se desfac descoperind dinții negrii și roși; iese 'n curte, strigă: „*Nihae*, *Nihae*“, dar se 'ntoarce vânăt fără răspuns. Eva și Rașela tac, le-e teamă de spaima lui Solomon. Omul ăsta când se necăjește tremură și bâlbăe de nu poți să-l privești.

Rasela și-a adus aminte și murmură încet:

— „Las' c'o să iese bine!“

Târziu când jupânul se pregătea să tragă obloanele, băiatul se strecură pe ușa prăvăliei ca o nălucă și după el Simonică; amândoi lipsiseră deacasă. Ovreiul a simțit că un fior rece l-a săgetat. A stat și 'n urmă a strigat hotărât:

— „*Nihae*, ia vino, măi!“

Când s'a 'nfățișat copilul, scăpăra de mânie.

— „Să-ți plesnească rărunchii, ticălosule!“

Tremurând l'a apucat de ureche, l-a plesnit peste față și cum mânia se revărsa în el tot mai mult, l-a trântit jos și l-a frământat cu picioarele. O pornire lăuntrică îl îndemna să nu mai înceteze. Par'că se angajase lupta între două instincte ce nu se mai puteau suferi.

— „Unde-ai fost, unde-ai fost nemernic, ticălos?“

— „La Biserică“, răspunse copilul cu demnitate.

— „Și-ai luat cu tine și pe Simonică?

— ‚El a mers!“

Pe buzele Ovreiului vâjâia romflorea urei. Găsi nimerit momentul să-și pună planul pregătit, în aplicare.

— „Nihae, tu ești hoț, ticălosule, tu mi-ai spurcat copilul și ai furat inelul!“

Leibovici în grabă ieși în stradă, chemă sergentul și în fața acestuia îl căuta prin buzunare. In dos într'o tăietură făcută în haină de Rașela, astă noapte, când erau deștepți numai ea și Leibovici, găsi inelul așa cum îl așezase el, cu mâinile lui, împachetat în hârtie și pus ca copilul să nu-l poată descoperi.

— „Vezi, D-le sergent! Hoțul, banditul!“.

Copilul înspăimântat începu să plângă. Era într'adevăr o acuzare atât de bine chibzuită, că el nu avea nici un mijloc să o îndepărteze. A doua zi Ancuța fu primită cu amenințări.

— „Domnul sergent a văzut; el era de față, mergem la poliție, întră'n pușcărie“.

Dispărată femeia cășună asupra copilului și totuși *el* cu o adâncă seninătate, strivindu-și lacrima nevinovăției în colțul pleoapelor fierbinți, țipă cu o putere neobișnuită:

— „N'am furat eu inelul!“

Și maică-sa l-a înțeles. Dar amenințarea este tiranică; jupânul a chibzuit lucrurile bine, are martori.

Și în Sâmbăta Paștelor, Ancuța primi zapisul nou, angajându-și copilul încă pe un an la jupânul Leibovici. De acum înțeleseră cât de scump vor plăti „bunătatea“ Ovreului.

— — — — — —

Târziu de tot, în noaptea Invierii, când Leibovici, frământat de visuri urîte, dormea vărsând din trupu-i stropi de sudoare, Nicolae din culcușul lui din bucătărie văzuse Invierea și glasul lui primise în note Dumnezeești minunea și liniștit, copilul simțea cum peste sufletul lui se sloboade pacea și fericirea.

SANDU PLAVIE
Lic. în litere.
— București. —

L. A. N. C. — Bihor

In ziua de 18 Ianuarie 1931 s'a constituit organizația L. A. N. C., în comuna Cărpineț, plasa Vașcău, jud. Bihor, *alegându-se următorul comitet:*

Vicepreș.: Gh. Hoza Oniță; *secretar:* Alex. Micula, Gh. Boleac Ghiurca; *membrii:* M. F. Ivanovici, M. Ienciu, N. Ienciu lui Ghiurii, T. Pădurean, I. Ienciu a Pițului, N. Pat, Gh. Rengle, T. Ivancea și A. Ienciu, *președintele urmând să fie ales mai târziu, cel care va fi găsit mai vrednic și mai iubit, de oamenii din partea locului.*

Cu ocazia constituirii, dl Miron Ivănescu, student, a adus la cunoștință celor prezenți, scrisoarea dlui prof. I. C. Cătuneanu, de îndemn la acțiune; a arătat apoi necesitatea organizării L. A. N. C., explicând programa L. A. N. C. Cu toții și-au manifestat dorința fermă de-a se înscrie în L. A. N. C., înaintând procesul verbal de constituire și tabloul celor înscriși, și dlui prof. I. C. Cătuneanu.

Propaganda de organizare a început și'n județul Bihor, unde oamenii de asemenea sunt sătui de partidele politice înstrăinate și fără nici o dragoste față de pământul strămoșesc și față de poporul românesc.

© BCU CLUJ

Excrocherie jidănească

Încă prin anul 1925—26 sau 1924—25, Jidanul *S. Ausländer*, mare bogătaș din satul *Cireș*, jud. Storojinet, a vandut vreo 100—140 de falci, hectare de pământ mai multor Romani din Cireș și împrejurime, în modul următor:

După ce i-a încântat, Jidanul, pe sărmanii oameni, cu fel de fel de vorbe măgulitoare și viclene, de vulpe bătrână, le-a dat pământul, luându-le banii, nenorocind astfel pe mulți cari au cumpărat pământ dela el și cari azi sufer și își muscă pumnii de necaz, că nu și-au dat seama de ceeace au făcut, de s'au lăsat înșelați de acest Jidan infam și păcătos.

Jidanul a vândut pământul și a primit banii dela oameni, *însă nu le-a dat contractele de vânzare*, fapt care să-i facă pe bieții oameni, ca la eventuale ocazii și momente prielnice, să-i împiedice de a poseda în drept, ca proprietate a lor, acest pământ.

Și așa, de azi pe mâine amânând Jidanul facerea contractelor și nimeni dintre creștini neinteresându-se de ele, au trecut cinci ani de zile și ele tot nu-s gata.

Deabia mai dăunăzi, în una din ultimele luni ale anului 1930, aducându-i-se cazul, la cunoștință, bravului și neînfricatului luptător al L. A. N. C., confratelui nostru sufletesc și iubit, D-lui *Theodor Tcaciuc* advocat, — chestiunea a fost pusă în mișcare, făcându-se cercetările cuvenite de către Parchetul Tribunalului Storojinet.

Am uitat să amintesc, că acest Jidan, S. Ausländer, care mi se pare că nu știe că trăiește în Țara Românească, se purta într'un mod cu totul bestial și canibalic cu oamenii cari veniau să-și ceară contractele.

Astfel, pe mulți oameni, când veniau după contracte, îi huiduia și le arăta ușa, scoțându-i, chiar de spate, afară din palatul lui.

De neuitat este faptul că bietul creștin Dumitru Zlotar, mergând cu soția sa la susnumitul harhar, ca să vadă și să întrebe ce-i cu contractul lui, ca drept răspuns Jidanul a scos-o pe soția acestuia, de spate, afară, iar bietului creștin că n'a sărit pe fereastră poate de frica Jidanului, i-a dat două palme zdravene, în loc de contract.

Domnilor miniștri și domnilor parlamentari, ce ziceți la asta? Se poate ca Românii noștri, cu drept, să n'aibă drept în propria lor țară, nici a deschide gura măcar?

Inv. V. BOTEZAT
— Storojinet. —

O Jidancă din Ungaria, despre Jidanii din Ardeal.

— Destăinuiri senzaționale —

„Acum câtva timp — când se făcea operațiunea recensământului în Ardeal — o misionară din Budapesta, văduva lui Villi Vàzsonyi, a vizitat toate centrele minoritare.

După această călătorie de propagandă, iată ce interesante declarații a făcut d-na Vàzsonyi corespondentului ziarului „Egyenlöség" din Budapesta (Nr. din 31 Ian. a. c.):

„La Oradea a constatat că Evreimea sprijină și este în nota politicii minoritare maghiare. Intre Evreii și Ungurii din localitate domnește cea mai perfectă comunitate.

Pe drumul pe care l-am făcut în Ardeal — spune conferențiara, — cred că am îndeplinit și o misiune. Le-am dus *coreligionarilor mei Evrei* ceva din splendoarea Ungariei de odinioară și amintirea libertății ei. *Am constatat din ochii aprinși, din suflete, din aplauze, că drumul meu n'a fost zadarnic.*

Călătoria mea prin Ardeal a fost făcută în timpul operațiunii recensământului. Guvernul român a oferit Evreilor posibilitatea de a se declara de naționalitate maghiară; aceasta înseamnă că peste tot, Evreii cu multă mândrie s'au declarat pentru menținerea naționalității maghiare.

Ba mai mult, am fost chiar martora unor întâmplări fericite și anume, am văzut cum, — *când la postul de radio-emisiune din Budapesta se cântă „imnul maghiar", coreligionarii mei din Ardeal cu ochii plini de lacrămi, se ridică de pe scaune și-l ascultă stând în picioare*".

Și — totuși — populația evreiască din acea regiune pretinde că ar fi dovedit dela unire încoace sentimente de loialitate față de Români.

Iată că o misionară din Budapesta prezintă pe Evreii din Ardeal, ca pe cei mai înfocați agenți maghiari iredentiști, care ascultă cu evlavie la radio, — atât de răspândit în provinciile alipite, — „imnul maghiar"!".

(*„Universul"*).

Sub firma băncii Jidanului Blank,

stau în anul 1931, următorii:

C. Argetoianu, trecut prin toate partidele, fost ministru, cel cu „ritmul nou";

Gr. Iunian fost ministru național-țărănist;

Alex. Vaida Voevod, fost ministru național-țărănist;

N. Tabacovici;

V. Râmniceanu;

S. Rosenthal-Jidan;

R. Schöpkez-Jidan, parlamentar național-țărănist;

G. Cantacuzino;

Gr. G. Duca; fratele șefului partidului liberal;

I. Pillat, fost deputat liberal;

G. Kapri și Gr. Stăicovici.

Asociația studenților români din Paris

Reproducem din *„Universul"*:

„Asociația studenților români din Paris, și-a ținut la 25 Ianuarie adunarea anuală.

Înființată în Aprilie trecut, această asociație își propune să întrunească pe toți studenții români *din Paris*, fără deosebire. *Activitatea ei e cu desăvârșire consacrată chestiunilor corporative, care privesc tinerimea universitară: ea înțelege să activeze pe terenul* național, *stăruindu-se prin conferențe publice, festivaluri, etc., să contribue, prin propagandă mai ales în cercurile studențești, la* cunoașterea României sub adevărul ei aspect.

Adunarea generală a aprobat descărcarea fostului comitet, și a ales un nou comitet compus din: d-ra Nanu, d-nii H. Askenazy, A. Costieni, A. Doncescu, R. Filderman, A. Fischer, G. Hagi-Theodoraky, I. Levy, A. Naftalisohn și N. Tancoviceanu, sub președinția dlui Constantin Angelescu".

?

Citiți și răspândiți

Infrățirea Românească

©BCU CLUJ

Scrisoare deschisă Dlui Ministru de Interne

Dela tribuna acestei reviste am semnalat totdeauna abuzurile cari se fac în administraţia ţării. Nici odată nu s'au reparat greşelile săvârşite şi nu s'a căutat măcar să se satisfacă, prin măsuri energice, simţul lezat al demnităţii naţionale.

Domnule Ministru,

Sunteţi purtătorul decoraţiei Mihai Viteazul, şi dacă nu ca Ministru, aveţi datoria de Cavaler al Ordinului să păziţi cu sfinţenie principiul pentru care 800.000 au dat suprema jertfă de sânge.

Suntem la 12 ani după unire şi trăim în continuă umilinţă. Imaginaţia nu poate întrece trista realitate. Ni se spune a fiece pas, că ce zice „apusul" luminat şi civilizat? Intreb ce ar zice apusul dacă în părţile lor s'ar săvârşi faptul care îl relatăm mai jos.

Un notar de origine jidovească, cu un trecut foarte dubios, este, atotputernic în comuna *Feleac*, la 7 km. de metropola Ardealului (Cluj) şi tot la atâţia km. de Directoratul Ministerial.

In corespondenţa oficială a notariatului comunei D-sa se foloseşte de limba ungurească. Dacă doriţi documente, căutaţi-l de ex. pe cel cu Nr. 955/1. IX. 1930, adresat Primarului comunei.

Domnule Ministru, nu aveţi nimic de zis?

Am ajuns ca în ţara aceasta să nu ni se mai respecte nici dreptul de stat naţional. Un Jidan, care răspunde la numele de Török, lucrează cum vrea, în sovietul lui, într'o comună pur românească Feleacul.

Acesta este un document al vremii. De altfel în judeţul Cluj sunt 58 notariate:

27 ocupate de Români;
15 ocupate de Jidani;
12 ocupate de Unguri;
4 vacante.

Cele vacante 2 sunt conduse de Jidani, 1 de Unguri şi 1 de Români. Judeţul în majoritate sdrobitoare e format din Români, cari au suferit atât, pentru cauza naţională. Notarii Jidani ocupă posturi în notariate aproape pur româneşti. Atâta timp cât notarii români sunt şomeri, străinii se lăfăiesc, ne sfidează şi lucrează temeinic la dărâmarea temeliei statului român. Lucrează încet şi sigur să destrame sufletul românesc, care a fost şi trebue să fie baza Ţării Româneşti.

Domnule Mihalache, purtător al Ordinului Mihai Viteazul, e momentul să judecaţi aşa cum vă dicta umezeala tranşeelor şi cum dictează glia îngrăşată cu sângele acelora cari şi-au făcut datoria pe câmpurile de luptă.

Dr. ION LIVEZAN
— Cluj. —

In ziua de 26 Februarie a avut loc la Storojineţ, Congresul judeţean Cuzist, pentru care s'a făcut următoarea chemare:

„Liga Apărării Naţionale Creştine.

Fraţi Creştini,

In ziua de Joi 26 Februarie 1931, ora 12 dim. va avea loc în Storojineţ în curtea restaurantului creştin „Bidneac" CONGRESUL JUDEŢEAN CUZIST. La acest congres va lua parte Marele Apostol al Creştinătăţii, prof. univ. A. C. CUZA, înconjurat de toţi fruntaşii cuzişti din Bucovina şi din alte părţi ale Tării.

Veniţi toţi creştinii fără deosebire la acest congres, să-l auziţi pe acela care vă va desrobi!

Veniţi toţi cei înşelaţi şi săraciţi de partidele politice jidovite.

Veniţi toţi cei storşi de cămătari şi de băncile Jidanilor şi ale partidelor.

Veniţi toţi cei ce voiţi să nu vă ajungă copiii pe drumuri şi să vă blasteme!

Veniţi toţi creştinii uniţi pentru apărarea devizei noastre: „Hristos, Regele, Naţiunea".

Veniţi toţi cei ce credeţi în Hristos, să cereţi dreptate.

Veniţi în ordine şi linişte, dar cu curaj şi demnitate.

LIGA APĂRĂRII NAŢIONALE CREŞTINE
Judeţul Storojineţ".

*

In numărul de 15 Martie, vom da amănunte.

Kalman Blumenfeld

D. Kalman Blumenfeld a cerut ministerului justiţiei să-i încuviinţeze schimbarea numelui.

Şi anume, — pretextând că i se spune de foarte multă vreme, Clément în loc de Kalman şi Blum (ca şi bărbatul de stat al Franţei, d. Léon Blum), în loc de Blumenfeld — a propus să i se admită ca pe viitor să semneze Clément Blum.

Această semnătură urmează desigur să o utilizeze în cazurile când nu preferă să păstreze sortul de camuflaj adoptat în redacţia „Adevărului" şi „Dimineţei", unde scrie sub numele de botez ad hoc „Scrutator".

Cererea petiţionarului şi-a primit Miercuri avizul conform.

I s'a refuzat anume, principial, schimbarea numelui propriu zis din Kalman în Clément — deoarece legea română interzice formal schimbarea numelor de „botez", dar i s'a aprobat, iarăşi principial (şi sub rezerva opoziţiilor ce s'ar face la această prescurtare de nume) schimbarea numelui de Blumenfeld în Blum.

Astfel că „Scrutatorul" ziarelor din Sărindar se va putea numi în viitor — dacă va stărui în cerere şi dacă nu va întâmpina vreo opoziţie — d. Kalman Blum.

Dl. Amancei ne roagă să publicăm că lucrarea D-sale: „Ce TREBUE SĂ ŞTIE ORICE CREŞTIN", despre care am scris şi noi în această revistă, de abia acum s'a pus în lucru şi nu va putea fi gata până prin Iunie. Cei cari au trimis bani, vor primi-o, iar cei cari nu au trimes până acuma, NICI SĂ NU MAI TRIMITĂ, căci s'au pus în lucru numai atâtea exemplare câte comenzi, cu banii în mână, s'au primit.

Doctrina şi programul L. A. N. C.

se află la redacţia revistei »Infrăţirea »Românească« - Cluj, str. Bob Nr. 7, — tipărite în broşură, ce costă lei 2

Fiecare conducător de organizaţie L. A. N. C., este dator să-şi procure numărul trebuincios, spre a-l răspândi printre aderenţii noştri.

© BCU CLUJ